

המכונה "השווייץ של יוון". בדיעבד אני יכול לומר שהכינוי מחמיא... לשווייץ! כבר מרחוק ראינו את רכס הפינדרוס מבהיק בלובן. את רוב היום בילינו בנופי ההרים, נהנים מהנוף ומהצילום. הרים ביוון? רכסים אדירים? יערות עצומים של עצי אשוח? איפה כל אלה כשחושבים על יוון? בבית המלון בכפר היפהפה מיקרו חוריו (Mikro Chorio) התחלנו להבין שאנו ב"ארץ אחרת". אח בוערת במרכז החדר מפיצה חום נעים, מכל חלון נשקפים מדרונותיו העצומים של הר קליאקורה ושלג מכסה את פסגות ההרים. והאוכל היווני, אח... החורף מביא איתו מאכלים מיוחדים. ישבנו במסעדה בכפר קלפסי, ונגלים

הייתי שם הרבה פעמים, וזכיתי אפילו לעשות סרט בהפקה בינלאומית על יוון שאת כולו צילמתי מהאוויר. במשך יותר משבועיים תרתי את יוון במסוק - בארץ עצמה ובאיים, עוקב אחרי ההיסטוריה והמיתולוגיה של הארץ שהניחה את הבסיס לתרבות המערבית, וצילמתי אותה מכל זווית אפשרית. ולמה אני מלאה אתכם בכל זה? כי הייתי בטוח שהצלחתי לגלות את מרבית צפונותיה ושאותי ביוון כבר לא יפתיעו. מתברר שטעית. "אם אתה רוצה לגלות דברים שלא הכרת על יוון, בוא תפגוש את יוהר גמליאלי, שחי שנים ביוון ומכיר אותה מקרוב", אמר לי חבר. ההיכרות הובילה לפרויקט משותף עם משרד התיירות היווני. כמו עיניי נוכחתי בפליאתם של שר התיירות היווני (הקודם) ואנשיו למראה המסלול שתכנן יוהר - הם לא האמינו שישראלים מטיילים במקומות שאפילו יוונים לא היו בהם. יוהר ואנשיו בחברת טריפולוגי חשפו לפניי קטעים מיוון שלא מוכרת. אזורים שלמים שלא תראה בהם תייר לרפואה - וכל מי שטייל ביוון יודע להעריך את העובדה שלא נתקלים בגרודי תיירים אלא רק במקומיים.

הכפר בקן הנשרים

בחורף האחרון, כשמפלס הטילים ירד מתחת למינן הבריא, החלטנו, קבוצת חברים, "לגנוב" טיול קצר ולחבר טיול וצילום. יוהר הציע לראות את יוון בחורף. הציפיות היו נמוכות. כולנו היינו כבר ביוון, מה כבר אפשר לראות שלא ראינו. אבל משום שהאופציות לטיול ליעד קרוב בינואר פברואר אינן מרובות, הלכנו על זה. אחרי שעתים מנתב"ג כבר עלינו על הג'יפים באתונה, ודהרנו צפונה לעבר חבל אבריסטניה

יוון בלבן

יוון של חורף שונה מאוד מזו הקיצי, במיוחד בחבל אבריסטניה המכונה "שווייץ של יוון": רכסים גבוהים, פסגות מושלגות, יערות ירוקים-לבנים של עצי אשוח. והבונוס: לא נתקלים בגודי תיירים ← **דובי טל**

← בדרך כלל, לפני שאני מתכנן טיול חדש אני מפנטז על ארצות שעדיין לא הייתי בהן, על מקומות חדשים. עם יוון זה סיפור שונה. כאן החזרה למקום מוכר מעלה בי התרגשות של חזרה הביתה, למקום אהוב. קשה להתחרות ברומנטיקה היסטוריונית הנעימה - בכפרים הקטנים, במפרצים עם הכחול הנפלא, בפשטות, בשלווה, באוויר יכולתי לפרט עוד, אבל כבר אמרתי - פשוט סיפור אהבה.

עוד תענוגות חורפיים

25 בינואר עד 16 בפברואר

שווייץ, פסטיבל בלונים פורחים

מדי שנה מתקיים בהרי האלפים אחד הפסטיבלים הצבעוניים ביותר על רקע השלג הלבן: פסטיבל בינלאומי של כדורים פורחים, שבו משתתפים כ-100 בלונים מ-20 ארצות. מעבר למחזה המרהיב כשלעצמו, הקהל הרחב יכול להתנסות אישית בחוויה, גם בכדור פורח המרותק לקרקע. סביב שוחרי הכדורים מרחפים גם חובבי הספורט האווירי באשר הוא, מצניחה ועד דאייה ומצנחי רחיפה. וגם מי שמוותר על התענוג של צפייה בהרי האלפים מלמעלה, ייהנה לצפות בדואים ובמרחפים ממקומו הבטוח על הקרקע. יכול להיות שילוב מצוין לחופשת סקי באלפים. לצפייה בסרטון סרקו את הקוד.

איפה: *Château-d'Oex*, שווייץ
מתי: 25 בינואר עד 2 בפברואר

ניו יורק, פסטיבל חורפי

לא ברור איך ישפיע החורף הקשה, הפוקד השנה את החוף המזרחי של ארצות הברית, על הפסטיבל השנתי של מדינת ניו יורק (Saranac Lake Winter Carnival), אבל נראה שהתושבים נחוישים לחגוג גם השנה. Saranac Lake שוכן כ-390 קילומטרים מהעיר ניו יורק, וכ-10 קילומטרים מפארק Adirondack, אחד האזורים היפים, המיוערים והמתוירים (בקיץ) בארצות הברית. הוא כפר רוגע של כ-5,000 תושבים, שהשתחל למקום 11 ברשימת 100 הערים הקטנות הכי טובות בארצות הברית.

קרנבל החורף הוא אטרקציה מקומית ששווה לנסוע למענה גם מניו יורק. התושבים והתיירים המצטרפים אליהם (רובם תיירות פנים) חוגגים את החורף בתהלוכות, בתחרויות ספורט ובתחרויות היתוליות בשלג. לכל פסטיבל יש נושא, והשנה הנושא הנבחר הוא "קרנבל קלטי". לצפייה בסרטון סרקו את הקוד.

איפה: *Saranac Lake*, מדינת ניו יורק
מתי: 31 בינואר עד 9 בפברואר

קנדה, פסטיבל קוויבק

אם אי אפשר להילחם בו - תחגוג אותו, גורסים הקנדים, וחוגגים את "כל מה שהוא חורף" במה שנחשב לקרנבל החורף הגדול בעולם, הנמשך כמעט שלושה שבועות (17 יום).

בין הפעילויות: תהלוכות, מצעדים, שיט בקאנו על הקרח, גלישה בסירות זודיאק בנהר קפוא, מרוצי מזחלות ותומות לכלבים, בניית ארמון קרח מאסיבי והרבה ספורט חורף, פעילויות לילדים וזיקוקים צבעוניים על רקע המרחבים הלבנים. לצפייה בסרטון סרקו את הקוד.

איפה: *קוויבק*, קנדה
מתי: 31 בינואר עד 16 בפברואר

נסענו בחזרה למלון בין פתיית שלג שירדו בשקט מן השמיים. התעוררנו לכוך של שמיים כחולים, שמש מאירה ושלג מסנוור על המדרונות.

תיאטרון העננים שמעל להרים

למחרת יזהר הכרזי על "יום של אגמים". אחרי נסיעה קצרה לאורך נהר טריקריטיס מצאנו את עצמנו בקניון צר ועמוק, שהוביל אל הכפר הלידונה. הכפר הממוקם על מדרון אדיר, חבוי בין כותלי הקניון הגדולים, והליכה בסמטאותיו ממחישה עד כמה הוא בנוי כקן נשרים. כל בית נשען על מצוק אחר, מכל חלון נשקף נופו המרשים של הנהר, ולכל בית בוסתן קטן שבו גדלים שלל ירקות.

יוונים רבים מצאו בהרים מקלט מפני הכיבוש העות'מני, נהנו מחוכש פולחן ומעצמאות, ויכלו לחנך את ילדיהם לפי הבנתם. הם נמלטו אל ההרים ללא ידיעה עד כמה הם קשים למחיה

נופים בדוניה. נגד כיוון השעון: אגם קרמסטון, הגשר של קיפי, חציית רכס לקמוס, צוקי מטאורה

מידע מעשי

בשנים האחרונות נעשים טיולי הג'יפים בשלג יותר ויותר פופולריים, ויש לא מעט חברות המוציאות טיולים הכוללים נהיגה בשלג (או רכיבה על אופנועי שלג) ליעדים שונים, מרומניה ועד גיאורגיה. חשוב להקפיד לנסוע עם חברות מסודרות ובעלות ניסיון בטיירות שלג, בקבוצות לא קטנות מדי (שני ג'יפים לא נחשבים קבוצה). עם מדריך שמכיר את תנאי השטח ומעודכן בתנאי מזג האוויר וכמובן - עם ציוד מתאים.

את הטיול ליוון המתואר בכתבה ערכה חברת טריפולוגי, המקיימת בחודשים ינואר-מרס טיולי ג'יפים הכוללים נהיגה עצמית בשלג ברכס הפינדוס. טיולי הג'יפים נמשכים 5 ימים מלאים ועולים כ-995 אירו.

אינטרנט: www.tripology.co.il

האש מתובל באורגנו ובשמן זית היה נימוח וטרי; אבל המנה העיקרית, ההמבורגר, אפילו התעלתה עליו. במקום כל-כך מרוחק, כל-כך בתולי, אכלתי המבורגר שמתחרה ללא קושי במיטב המסעדות.

עם בטן מלאה היינו מוכנים להיאבק ברכסים של חבל אגרפה ובשלג. העלייה למעבר ההרים כבר התכסתה בלובן טרי של שלג צעיר, שהלך והתעבה ככל שהמשכנו לטפס. העברנו להילוך כוח, 4x4 Low. שמרנו מרחק בין הג'יפים בנסיעה איטית, כשמדי פעם מישוה מאיתנו רץ החוצה לצלם עוד זווית ועוד פינה בתוך הקסם. עלינו גבוה, השלג הלך ונערם, ואנו נסענו בתוך ה"קוליסים" שיצר הג'יפ של יזהר, שומרים על קצב תנועה כדי לא להיתקע, ומרגישים בתוך נופי אגדה. זמן קצר לאחר מכן עמדנו על ראש ההר - מאושרים! את ההתרגשות ואת המתח פרקנו במלחמות שלג. בתוך שנייה השלנו מעלינו משא של שנים והפכנו לילדים.

ממרומי הרכס נשקף נופו המיוחד של עמק ת'סאליה. בקצהו נראו מצוקים שלאחר שעה קלה הפכו לשיא חדש בטיול - מצוקי מטאורה. אף שהיינו מוצפים בחוויות היום, היה צריך לפנות מקום לעוד מראה בלתי נשכח - המנזרים התלויים בשקיעה. את היום סיכמנו כשאנו ישובים על מצוק ענק, צופים אל מנוולטיים אדירים שעליהם בנה האדם מנזרים, נהנים מהשקט ומהנוף לאור השקיעה.

ובבוקר המחרת, יזהר בשלו: "שיא הטיול עוד לפנינו". נו, באמת. כבר טסתי מעל יוון, אכלתי את ההמבורגר של טאקיס, הציתי מעברי הרים אדירים ומושגים ברכס פינדוס, רקרתי, שתיתי, ראיתי את מטאורה; אז על מה הוא מברר? בהמשך חצינו את "העמק החם", יער שמור על-ידי אונסק"ו. פגשנו בעצי ענק ש"נהרגו" מפגיעות ברקים ונראים כפסלים. ויזהר בשלו: "השיא עוד לפנינו".

כשהגענו למלון הקטן של יורגוס בכפר פפינגו, הגענו לשיא! נכנסנו לכפר שבתיו בנויים מאבן ומצפחה, כשכל בית נראה כיצירה ארכיטקטונית ייחודית. התחושה הייתה שאנשי הכפר זרעו אבנים, שמהם צמחו בתים. סמטאות צרות ומלאות קסם, בתי קפה קטנים, ומלמעלה מצוקי הענק של רכס ג'מילה. למרגלותיו שוכן הקניון העמוק בעולם - ויקוס. זנחנו את הג'יפים ויצאנו לתור את הכפר. השילוב הצבעוני של ערוגות הפרחים עם הארכיטקטורה של כפר יווני במיטבו ענתה על ציפיות הצילום שלנו.

בסוף היום ישבנו על המרפסת של יורגוס, בהינו בנוף, ספגנו את האווירה והתמכרנו לשלווה. הרגשנו שהגענו לסוד הגן הנעלם של יוון.

g@globes.co.il

כמה נשים קמו והתחילו לרקוד בין הכיסאות. פתאום אותן נשים יווניות שישבו לידינו ולא התרגשו מנוכחותן, עברו למסמורפוזא לנשים חושניות וסקסיות. בני זוגן הביטו בהן בהערצה גלויה

בכפרים הקטנים
עץ דולב בשלכת בכפר ויקוס, מלון בכפר פפינגו, מבשלת מציגה בגאווה את דגי הפורל הטריים שלה, שיצאו זה עתה מהנהר בחבל צומרקה

על הרצפה, טפוחות ידיים על עקב הנעליים, זינוקים באוויר, ואפילו רכינה אל כוס משקה שהייתה מונחת על הרצפה. הרוקד רכן אל הכוס, הכניס אותה לפיו ושתה את כל תוכנה - עדיין במצב שכיבה ותוך כדי ריקוד.

לפתע הנגנים שינו כיוון והתחילו לנגן מוזיקה המכונה ציפטדלי, נעימה מסולסלת שגרמה לי להבין עד כמה חושני יכול להיות ריקוד. יווניות שעד עתה ישבו לצדנו ושרו כל מילה קמו והתחילו לרקוד בין הכיסאות, במרכז המועדון הקטן ועל השולחנות סוג של ריקוד בטן יווני.

פתאום אותן נשים, שלא התרגשו קודם לכן מנוכחותן, עברו מטמורפוזה לנשים מלאות אנרגיה, חושניות וסקסיות, כשבני זוגן מביטים בהן בהערצה גלויה. אלכוהול זרם אל הבמה וממנה, והמועדון הקטן הפך להר געש של מוזיקה ויצרים. גם אנחנו הצטרפנו לריקודים. חווינו ערב בלתי נשכח.

"היום חוצים את חבל אגרפה צפונה, התכוננו להרכבה שלג. יש סיכוי שניאלץ לשוב על עקבותינו אם המעברים בהרים יהיו סגורים", אמר יזהר בבוקר המחרת, והחל בתדרוך מפורט על נהיגה בשלג: הרכבת שרשראות, עצירה בטוחה, שמירת מרחק, הי, אני שואל את עצמי, אני ביוון או באלפים?

הנסיעה לאורך נהר אגרפיוטיס הייתה יפה ונינוחה. נהר בצבע טורקיז ליווה אותנו, כפרים יפים וזרועים על מדרונות תלולים נראו למרחוק, שלג בפסגות סביב, אשוחים בירוק-לבן וגם טחנת קמח קטנה ומקסימה. טאקיס, בעל הטחנה, יצא אלינו מחייך ומיד לקח אותנו לצפות ברגי הפורל שהוא מגדל תחת מפל קטן. את אבני הרחיים הוא סובב מיד לאחר מכן, וקמח תירס החל להיערם במהרה. "עכשיו בואו לטעום מהאוכל של אשתי", אמר, והושיב אותנו ליד האח. זו הייתה הארוחה הטובה ביותר בטיול. דג פורל על

יזהר פתר לנו את התהיות המתבקשות - למה בנו את הכפר דווקא כאן, מה גרם להם לבחור את המקום הקשה הזה: "האנשים הללו ברחו אל ההרים בתקופת הכיבוש העות'מני של יוון, כיבוש שהביא עמו שעבוד, מצוקה כלכלית והרדות קיומיות. יוונים רבים מצאו בהרים מקלט מס, חופש פולחן ועצמאות לחנך את ילדיהם לפי ראות עיניהם.

הם נמלטו אל ההרים ללא ידיעה עד כמה ההרים קשים למחיה. את כפריהם בנו במקומות מוסתרים, והתחילו לגדל ירקות ופירות, לאגור עצים להסקה, לייצר קונפיתורות וגבינות שמחזיקות מעמד זמן רב ולמדו לשרוד בחורף הקר ולייצר לעצמם מזון ולאחסנו במהלך הקיץ הקצר.

דרך העפר שבה המשכנו לעבר רכס אלסטיה הייתה חוויית נהיגה: טיפסנו כ-1,200 מטרים לגובה, לאורך שמונה קילומטרים של נסיעה. בקצה העלייה מצאנו את עצמנו מול אגם מרהיב, מאגר מים כלוא בין ההרים, שולח ורועות מים לכל כיוון. ב-Setting הנהדר הזה שייטו להם (מתחתינו) עננים מהירי תנועה שהציגו לפנינו מחול עננים מרהיב. היה קפוא מחוץ לג'יפים ברוח הקרה, אבל אף אחד מאיתנו לא הרגיש את הקור. פשוט התמסרנו לתענוגות הצילום בתיאטרון העננים.

הר געש של מוזיקה ויצרים

אחרי ארוחת הערב ישבנו להאזין למוזיקה יוונית חיה, מה שמכונה "רבטיקו קטן". שלושה נגנים עם כוזוקי, עם בגלמה (כלי פריטה עשוי עץ) ועם גיטרה ניגנו שירים שחלקם מוכרים וחלקם פחות. היוונים שבמועדון שרו את כל המילים, גברים כמו לרקוד, המילים "יאסו" ו"יאמאס" נורקו לחלל, והאווו זרם כמים.

האווירה התחממה, כל רוקד רקד בצעדיו שלו. סיבוכים על המקום, ידיים הונפו אל על, ריקעות

